

Resebrev Nr 14

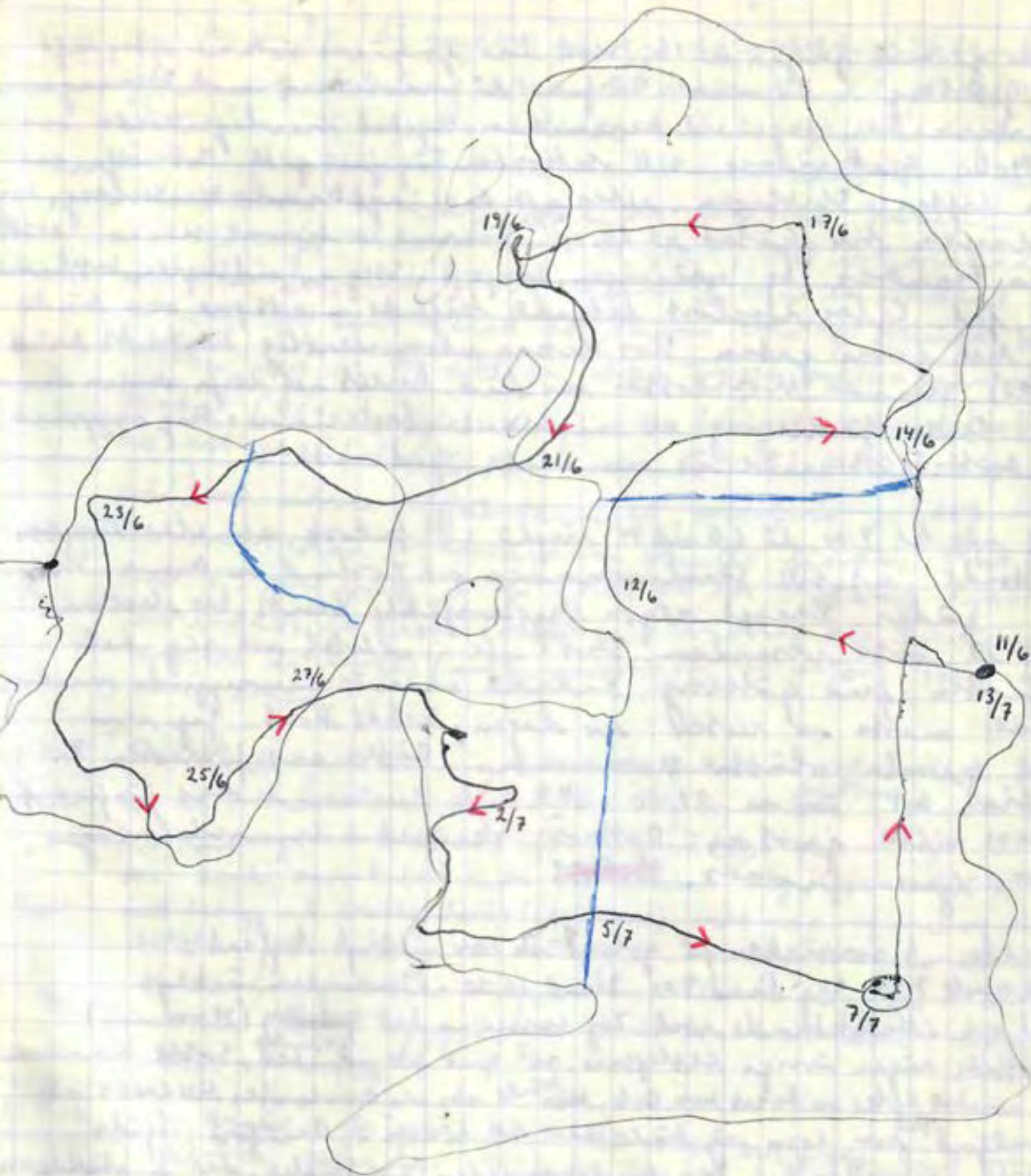
9–28 juni 1970

ENGLAND–SKOTTLAND –NORDIRLAND–IRLAND

Liftar-resa runt Brittiska öarna, min första långresa 17 år gammal, en månadslång resa med min gymnasiekompis Anders Edenbrandt på sommarlovet efter första årskursen på Katedralskolan i Lund. Bodde på vandrarhem och besökte Lake District, Edinburgh, Loch Morlich, Inverness, Isle of Skye, Stranraer, Belfast, Londonderry, Donegal, Galway, Killarney, Avoca, Dublin...

Fortsatte sedan genom Wales, till London och York – se Resebrev nr 69!

BRITTISKA ÖARNA 1970, FÄRD

Min första långresa – en månadslång liftarfärd 1970 runt de Brittiska öarna – England-Skottland-Nordirland-Republiken Irland-Wales–London – tillsammans med min gymnasiekompis Anders Edenbrandt på sommarlovet efter första årskursen på Katedralskolan i Lund.

Vi reste iväg med tight budget med lånade pengar som vi betalade tillbaka efter hemkomsten genom tre veckors jobb för Orust-Tjörns Elverk som mätaravläsare. Vår resa började i Svanesund på Orust. Storbritannien och Irland var på den tiden liftarnas paradiset, lätt att få lift, endast några få gånger tvingades vi åka buss när väntan på lift blev alltför lång. Vi bodde genomgående på vandrarhem, och på varje sådant måste man utföra en arbetsuppgift (*duty*) innan man checkar ut. Vi for iväg från Göteborg på förmiddagen den 10 juni med 24 timmars färja till Immingham på den engelska östkusten nära Grimsby.

Från Svanesund till Immingham

9 juni 1970

Trötta fötter redan första dagen

Men som sagt inleddes vår resa i Bohuslän, dagen innan båtresan. Lämna vår stuga i Sesterviken vid 16-tiden och promenerade med tunga ryggsäckar till färjan i Svanesund. Över på fastlandet försökte vi få lift med någon bil. Förgäves. Så efter 90 minuters fruktlösa försök började vi promenera mot Stenungsund. Halvvägs stannar dock en mycket trevlig man som erbjuder skjuts till Modos petrokemiska fabriksanläggning.

Därifrån gick vi till järnvägsstationen för vi hade tänkt ta tåget till Göteborg. Men ett tåg hade just avgått, varför vi chansade på att lifta och gick till utfarten mot Göteborg. Men även här visade det sig vara hopplöst, så vi gav upp och for med en buss klockan 20:10. Kostade 9 kronor per person, och vi ankom Göteborg en timme senare.

Väl där hade vi avtalat med **Nanna Westberg**, en nära vän till min mamma, att få övernatta hos henne. Adressen var Gröna Gatan i västra delen av stan, nära hamnen. Vi var osäkra på var exakt den gatan var belägen, vi for med spårvagn linje 3 och steg av vid Stigbergstorget. Vilket var fel. Efter en stunds fruktlöst letande hade vi dock stor tur. En man och en kvinna erbjöd sig att köra oss med bil till Gröna Gatan. Vi kom hem till Nanna klockan 22 och bjöds på kvällsmat. Hennes brorsdotter var också där.

Efter dagens resor kände jag att mina axlar var slitna till följd av alltför mycket solbränna plus tung ryggsäck, och likaså hade jag trötta fötter. Beslutade mig nu för att börja skriva anteckningar om varje dag på den kommande resan. Till sängs klockan 23:10.

10 juni 1970

Efter frukost skjutsade Nanna oss i strålende väder till Skandiahamnen och Tor Lines färjeterminal. Ombord på färjan Tor Anglia fann vi att det var gott om lediga flygplansfåtöljer och vi tog plats på övre verandan.

Men avfärden från Göteborg beskådade vi ute på däck i vilstolar. Slöade mest hela dagen. Vi hade med oss 20 hemmagjorda mackor, det var vår reskost. Vi spelade kort och jag hade en bunt olästa nummer av den utomordentliga tidskriften Kommentar. Förutom Anders och jag fanns det ytterligare sju liftare med på färjan.

Vid 22-tiden bredde vi ut våra sovsäckar och lade oss på golvet. Sov riktigt hyfsat.

Min första långresa – en månadslång liftarfärd 1970 runt de Brittiska öarna – England-Skottland-Nordirland-Republiken Irland-Wales–London – tillsammans med min gymnasiekompis Anders Edenbrandt på sommarlovet efter första årskursen på Katedralskolan i Lund.

Vår resa startade i Svanesund på Orust där Anders och jag fick ihop en reskassa genom tre veckors jobb för Orust-Tjörns Elverk som mätaravläsare. Storbritannien och Irland var på den tiden liftarnas paradiset, lätt att få lift, endast några få gånger tvingades vi åka buss när väntan på lift blev alltför lång. Vi bodde genomgående på vandrarhem, och på varje sådant måste man utföra en arbetsuppgift (*duty*) innan man checkar ut. Vi for iväg från Göteborg på förmiddagen den 10 juni med färja till Immingham på den engelska östkusten, nära Grimsby och York – en resa på 24 timmar.

Från Svanesund till Immingham

9 juni 1970

Trötta fötter redan första dagen

Men som sagt inleddes vår resa i Bohuslän, dagen innan båtresan. Lämna vår stuga i Sesterviken vid 16-tiden och promenerade med tunga ryggsäckar till färjan i Svanesund. Över på fastlandet försökte vi få lift med någon bil. Förgäves. Så efter 90 minuters fruktlösa försök började vi promenera mot Stenungsund. Halvvägs stannar dock en mycket trevlig man som erbjuder skjuts till Modos petrokemiska fabriksanläggning.

Därifrån gick vi till järnvägsstationen för vi hade tänkt ta tåget till Göteborg. Men ett tåg hade just avgått, varför vi chansade på att lifta och gick till utfarten mot Göteborg. Men även här visade det sig vara hopplöst, så vi gav upp och for med en buss klockan 20:10. Kostade 9 kronor per person, och vi ankom Göteborg en timme senare.

Väl där hade vi avtalat med **Nanna Westberg**, en nära vän till min mamma, att få övernatta hos henne. Adressen var Gröna Gatan i västra delen av stan, nära hamnen. Vi var osäkra på var exakt den gatan var belägen, vi for med spårvagn linje 3 och steg av vid Stigbergstorget. Vilket var fel. Efter en stunds fruktlöst letande hade vi dock stor tur. En man och en kvinna erbjöd sig att köra oss med bil till Gröna Gatan. Vi kom hem till Nanna klockan 22 och bjöds på kvällsmat. Hennes brorsdotter var också där.

Efter dagens resor kände jag att mina axlar var slitna till följd av alltför mycket solbränna plus tung ryggsäck, och likaså hade jag trötta fötter. Beslutade mig nu för att börja skriva anteckningar om varje dag på den kommande resan. Till sängs klockan 23:10.

10 juni 1970

Efter frukost skjutsade Nanna oss i strålande väder till Skandiahamnen och Tor Lines färjeterminal. Ombord på färjan Tor Anglia fann vi att det var gott om lediga flygplansfåtöljer och vi tog plats på övre verandan.

Men avfärden från Göteborg beskådade vi ute på däck i vilstolar. Slöade mest hela dagen. Vi hade med oss 20 hemmagjorda mackor, det var vår reskost. Vi spelade kort och jag hade en bunt olästa nummer av den utomordentliga tidskriften Kommentar. Förutom Anders och jag fanns det ytterligare sju liftare med på färjan.

Vid 22-tiden bredde vi ut våra sovsäckar och lade oss på golvet. Sov riktigt hyfsat.

England

11 juni 1970

Vaknade 07:30 och från klockan 9 kunde vi se land. Framme i Immingham klockan 10:30. En äcklig, ful och illaluktande stad. Så fort vi lämnat båten tog vi en buss till närliggande Grimsby, en stad med 98 000 invånare. Där återsåg vi några av liftarna från färjan.

Vi var pigga på att komma iväg snabbt så vi promenerade till utfarten ur stan i riktning mot Doncaster och vi satte tummarna i rörelse. Efter bara en kvart stannade **Bob**, agent för ett batteriföretag, bosatt i Bradford. Han körde oss långt, hela 140 kilometer förbi Doncaster och Leeds, en modern storstad där han bott tidigare och som han med bitterhet nu karakteriserade som en plats där allt gammalt ska rivas och raseras.

Hembjudna till första liftgivaren

Han fortsatte köra oss hem till sig till för att träffa hans fru i Bradford. De bodde i ett tjuisigt hus med heltäckande mattor och dylikt. Vi blev bjudna på te och smörgåsar. Därefter körde Bob oss till staden Shipley på vägen mot Lake District – det kuperade landskapet berömt för sin skönhet och många vackra sjöar – strax söder om gränsen till Skottland. Det var vårt första mål för resan.

Just då började det regna – den första nederbörden på fem veckor i Yorkshire. Efter Bob, vars lätt obegripliga dialekt jag inledningsvis hade svårt att förstå, som alltså var vår första lift, följde nu fem korta lifter till vandrarhemmet i Ingelton, Lancashire. Kom dit klockan 21. En del skolresor var förlagda dit så det var väldigt stöjt. Men engelsk skoldisciplin rådde, det blev fullständigt tyst efter mörklaggnen. Under dagen hade jag förbrukat 15 schilling och 30 pence mot planerade 30 schilling .

12 juni 1970

Upp klockan 07:50 och sedan måste vi göra "duty", arbetsplikt som föreståndarna bestämmer. Det kan vara allt från att skura toaletten till att skala potatis. Vi fick en lindrig uppgift, att sopa golvet i matsalen. Sedan gjorde vi oss i ordning och checkade ut och fick våra STF- och vandrarhemskort stämplade.

Ställde oss i Ingelton och liftade. Det dröjde 70 minuter innan vi fick lift med en äldre ganska progressiv man med Mercedes. Han släppte av oss i Lonsdale, en idyllisk småstad. Härifrån var det hopplöst att komma vidare. Från 11:30 till 15:30 gick, satt och vinkade vi efter lift. I ett sista desperat försök lyckades vi få en student från Leeds på väg till Cumberland att stanna. Otroligt trångt i bilen.

Ingen middag på tre dagar

Hungriga och törstiga var vi dessutom. Nu var vi ute på stora landsvägen A6 mellan Lancas-ter och Kendal. Efter en ganska lång promenad fick vi lift av ett par – man och hustru, vår första lift med den kombinationen.

Passerade Kendal som var vårt egentliga mål och vidare till Windermere, varifrån vi tog buss ut till Troutbeck där det skulle finnas vandrarhem. Och visst fanns det men vi var tvungna att vandra en och en halv kilometer på en liten väg. Väl framme blev vi dock nöjda för det var tjugigt beläget och hade endast få gäster, alla trevliga. Men vi suktade efter mat – ingen middag på tre dagar!

13 juni 1970

Snarkande gubbe höll mig vaken. Åt frukost och torkade disk som duty. Idag hade vi bestämt att åka tillbaka till Keswick men först promenerade vi 4 kilometer till Ambleside och följde med på en skön båttur på Lake Windermere till Bownings och tillbaka. Sedan gällde det att fara till Keswick. Efter lång väntan fick vi lift med en ung man som körde enormt fort raka vägen till Keswick.

Övernattning på toppen av Latrigg

Vi tittade på staden och bestämde oss sedan att vi skulle bestiga Latrigg, det gräsbevuxna berget vid vars fot staden är belägen, och övernatta där. Köpte mat i en affär och vandrade uppför sluttningen till Latrigg, 1204 feet högt. Hade det skönt på toppen, njöt av utsikten och det vackra vädret hela eftermiddagen.

Vi lagade mat på mitt stormkök: kycklingsoppa, och hade det toppen, bara slöade. Men på kvällen började det blåsa. Vi fick flytta lägerplatsen några meter. Vid 21:30 kröp vi ner i våra sovsäckar. På natten blev det iskallt och vi frös väldigt trots att vi hade samtliga kläder på oss. Fick improvisera, till en början hade jag ryggsäcken över huvudet, senare på natten stoppade jag fötterna ner i den.

Skottland

14 juni 1970

Vi vaknade för gott klockan 08:00. Åt bröd, ost och sylt till frukost innan vi gick nerför berget. Vi ställde oss genast att lifta och fick snabbt lift med en kille som höll 100 km i timmen i kurvorna och med fönstren vidöppna till utkanten av Carlisle. Vi promenerade in till centrum och tittade på staden och åt lunch på en bar – vår första köpemiddag.

Därefter ställde oss vid utfarten i riktning mot Edinburgh. En skåpbil med tre hippies stannade. De hade redan tagit emot fyra andra liftare, och nu körde de oss hela 13 mil till Newhouse som ligger bara fyra mil från Edinburgh.

Valde fel väg till Edinburgh

Härifrån fanns två vägar dit – en motorväg och en vanlig landsväg. Vi valde den gamla vägen. Ett misstag visade det sig, för efter tre korta lifter hamnade vi Baathgate viket var halvvägs och tvärstopp och vi blev tvungna att ta buss till Edinburgh. Men en man som vi kommit i samspråk med vid busshållplatsen tyckte förmodligen synd om oss, för utan vår vetskap betalade han våra biljetter – så vi åkte gratis.

I Edinburgh var det fruktansvärt svårt att hitta vandrarhemmet och vi kom inte dit förrän klockan 23:00. Tur dock att vi inte var i England, där vandrarhemmen stängs och ljuset släcks klockan 22:30. Här i Skottland är det öppet till 23:45. Det var ett jättestort ställe, med 250 platser och extra dyrt. Men vi träffade en mängd trevliga personer.

15 juni 1970

Fin frukost med bacon första gången på resan. Ägnade dagen åt att besiktiga den vackra staden Edinburgh. Besökte ett utsiktstorn och därefter det kungliga slottet tjugigt beläget, och den stora parken nedanför. Dessutom historiska museet med en mängd intressanta föremål och det skotska persongalleriet.

Till sist gick vi på bio och såg filmen "If" i regi av **Lindsay Anderson** om det auktoritära brittiska skolsystemet, mycket bra. Den slutade klockan 20.

Åt middag på varuhuset Woolworths, grillad kyckling, chips, dricka och efterrätt, mycket billigt, endast 4 shilling 50 pence. Under vår promenad på stan återsåg vi flera gånger en kanadensare som åkte med oss i hippiernas skåpbil igår.

16 juni 1970

Fick sopa ett sovrumsgolv som duty innan vi checkade ut från vandrarhemmet. Vår skotska resa fortsatte. Promenerade tre kilometer längs Queensway, och satte i gång att lifta, och fick omgående lift med en bil över den imponerande Forth Road Bridge byggd 1964. Sedan fick vi första gången lift med en lastbil som förde oss över Fife-halvön till Dundee och vidare till Perth som var lastbilens destination.

Vandrarhem mitt inne i Glenmores nationalpark

Nu följde en färd med en trevlig kvinnlig jordenruntfarare som körde snabbt till staden Piloehry. Vårt mål var ett närbeläget vandrarhem i Lake Morlich mitt inne i Glenmores nationalpark. Men när vi fick höra att det var 11 kilometer att vandra från landsvägen valde Anders att istället fortsätta direkt till Inverness. Vi bestämde att återses imorgon.

Jag däremot trotsade utmaningen att gå till Lake Morlich i vackert solskensväder. Och jag hade tur på ditvägen för när jag kommit halvvägs stannade en familj från Sverige och gav mig skjuts resterande sträckan. Intensivt samtal med dem.

Nådde så fram till vandrarhemmet ljuvligt beläget vid en sjö – Lake Morlich – vid foten av Cairngorm-bergen. En fantastisk plats att bara vara på och koppla av. Tvättade mina kläder och plåstrade om mina fötter som varit illa av allt vandrande den gångna veckan.

17 juni 1970

Färja till Isle of Skye

Min duty innan jag lämnade vandrarhemmet blev att torka disk i köket. Började vandra tillbaka från Loch Morlich men fick snabbt lift med en skåpbil som körde genom Glenmores nationalpark ut till stora vägen i Aviemore. Där blev det en timmes väntan innan jag först fick kort men sedan en direktlift till Inverness.

Träffade Anders klockan 12 som avtalat och efter lunch gick vi till utfarten mot den berömda sjön Loch Ness. Kort därpå stannade en lastbil som körde oss utmed hela sjön till Invermorristown och en avtagsväg mot färjeläget Kyle of Lochalsh.

Vårt mål var nämligen att besöka den intressanta ön Skye, känd för flera whiskey-destillerier. Mycket lite trafik på den vägen, vi stod där flera timmar innan ett nyzeeländskt par i skåpbil stannade, och så for vi genom ett underbart landskap med dalgångar mellan höga berg och fina sjöar.

Framme i Kyle klockan 16. Gick upp till det lilla trevliga vandrarhemmet med 38 bäddar, sen ner i samhället och tittade på färjorna över till Skye. Besökte också en informationsbyrå och fick en gratis karta. Köpte soppa, läsk och mjölk som vi åt på hemmet. Träffade en gubbe som hela kvällen snackade med oss om vår resa och gav oss goda råd och berättade om egna rese-erfarenheter. Lite ont i magen.

18 juni 1970

Sopade golvet som duty. Gick sedan ner till färjan. Många lastbilar väntade där, men vi fick höra att dessa inte fick lov att ta liftare med sig. For så över till Skye och byn Kyaleakin och låg och och slöade i solen lång stund innan en man stannade och körde oss till Broadford.

Därifrån fick vi efter lång väntan lift med ett par som i maklig takt förde oss genom Skyes enormt tjusiga berg till Portree, huvudstaden på Skye med 2500 invånare. Käkade på ett disquotek innan vi åter ställde oss att lifta. Fick efter en stund lift och en färd på en uruselt dålig väg (vägarbete pågick) till byn Uig och vandrarhemmet där. Här träffade vi på tre svenskar.

19 juni 1970

Monument över Flora MacDonald

Vaknade först framåt klockan 9 och kände mig lite dålig. Åt rispudding till frukost – det kom att bli min stående frukost på resan. Jag fick som duty att fylla på kol i kolspannen. Det var jättefint väder med sol och vindstilla. Fortsatte lifta norrut på Skye, och lyckades med hjälp av två korta lifter komma sex miles på sex timmar upp till öns hembygdsmuseum som vi besökte samt ett monument över öns mest kända historiska person **Flora MacDonald** (1722-1790). Vi kände inte till henne innan. Läs på Wikipedia om henne.

Att lifta vidare visade sig var hopplöst. Fruktansvärt lite trafik, så vi gav upp och återvände till Uig via två korta lifter, och vidare med tre lifter till Portree. Där kollade vi busstider till Broadford, men dagens sista buss hade gått. Klockan var 18. Vi liftade då igen och vi fick lift med en ensam tjej som körde oss till Broadford där vi övernattade på vandrarhemmet.

Valseger för konservativa partiet

Hörde på radio att de konservativa vunnit det brittiska parlamentsvalet, en seger för de reaktionära krafterna, och i Broadford fick jag tag på en dagstidning (den första jag läst sedan Sverige). Vi träffade också en amerikan och en japan som vi båda tidigare träffat i Edinburgh och Anders i Inverness.

20 juni 1970

Jag har blivit förkyld, djävligt ont i halsen på natten men det har övergått i heshet men det märks lyckligtvis endast på nätterna. Efter att ha sopat golv som duty och ätit frukost – nu stadigt rispudding – inledde vi färden söderut genom Skottland.

Vi ställde oss att lifta vid utfarten från Broadford, och efter en timmes väntan fick vi lift med en holländsk kvinnlig förare till vägskälet mot Armadale och därifrån fick vi lift med en Citroen med en man och två kvinnor till ett färjeläge varifrån vi lämnade ön Skye och återvände till fastlandet och den lilla fiskehamnstaden Mallaig. Det var en stor färja – typ svensk Danmarksbåt och färden tog 20 minuter.

Otrevlig föreståndare i Loch Lomond

Vi fick nu lift med en bil med ett par som också var med på färjan. De körde oss till Fort William där vi åt lunch. Därefter företog vi ytterligare en färjetur, från Ballachulish söder om Fort William över sjön Loch Levan. En betydligt mindre färja, endast plats för sex bilar, och kostnad 3 pence för fotgängare.

Även nu hade vi tur få lift med en bil från färjan, med två kvinnor. De körde oss ända till Loch Lomond norr om Glasgow. Här fanns ett jättestort vandrarhem, ett gammalt slottsliknande palats i fyra våningar. Det enda negativa var en otrevlig föreståndare som styrde hemmet diktatoriskt, en uppfattning vi delade med alla andra gäster. På kvällen tittade solen fram och vi promenerade ner till sjön.

21 juni 1970

Vi fick vika filtarna på alla sängar som duty, varefter vi fick tillbaka våra vandrarhemskort från den otrevliga föreståndaren och vi kunde pusta ut och lämna stället klockan 9:30. Bland gästerna var många liftare som vi konkurrerade med nu. En efter en fick vi lift men för oss dröjde det två och en halv timme innan vi fick lift.

Långlift förbi Glasgow

Men då hade vi tur, och fick en lång lift förbi Glasgow (som vi inte planerat besöka) och Clydetunneln till stadens södra utfart. Och där hann vi inte sätta ner ryggsäckarna på marken förrän vi fick ny lift med en skåpbil till staden Ayr.

Vårt mål var att komma till Stranraer och färjan över till Nordirland, men efter Ayr blev det

betydligt svårare att lifta. Det var söndag och följaktligen ingen bra dag för liftare. Fick dock lift till sist från Ayr, först en med två gubbar och en liten pojke, som hade kassetbandspelare i bilen, och därefter flera korta lifter till och förbi Giwan. En avslutande lift med två irländare till Stranraer.

Fick sova ombord på båten

Vi gick genast till färjekontoret för att köpa biljetter. Jag frågade när färjan skulle avgå och fick svaret klockan 7 vilket jag trodde innebar medelbar avgång för klockan var nu 18:30. Men så var inte fallet utan det avsåg avgång nästa morgon. Dock fick vi lov att sova på färjan. Därför kunde vi stanna i Stranraer och gå in till stan och äta. Vi återsåg den amerikanske liftaren som vi stött på flera gånger. Massa nyfikna tjejer samlades omkring oss och vi samtalade. Tillbaka till båten klockan 21:30 och lade oss i våra sovsäckar på golvet mellan bänkraderna. Mysigt och sov gott.

Nordirland

22 juni 1970

Båten avgick som ett planerat klockan 7. Det en oerhörd sjöhävning. Jätteskönt när den var över. Framme i Larne klockan 9:30 och fick lift in till Belfast. Vi var nu i mitt inne i den protestantiske extremistledaren pastor **Ian Paisleys** område. Hans bild prydde varenda lyktstolpe och hus.

Vi förväntade oss att mötas av kravaller och oroligheter men av detta såg vi ingenting, däremot såg vi hela kvarter bortsprängda och nerbrända. Gick på Bank of Ireland och växlade 5 pund. Så till varuhuset Woolworths och åt en stadig frukost klockan 11. Tittade oss en stund omkring i staden.

Kulsprutebeväpnad miitär på Derrys gator

Men sedan tog vi oss till motorvägen M 2 ut ur Belfast för att ta oss till Londonderry (ofta kallad rätt och slätt för Derry), en stad ockuperad av brittiska trupper, där oppositionen mot den fascistiska maktstrukturen tystas med hjälp av kulsprutebeväpnad militär. Alla gathörn försedda med skyttevärn och alla viktiga gator fullproppade med taggtråd. Allt för att hindra folket från att ta makten i sin egen stad.

Eftersom vi tycktes vara de enda turisterna på plats i Derry var vi uppskattade på turistbyrån i stan. De tipsade om stadens främsta sevärdheter: Guildhall – den magnifika administrationsbyggnaden från 1600-talet; stadsmuseet och de romersk-katolska och protestantiska katedralerna.

Repubiken Irland

Vackert boende i Donegal

Passerade gränsen utan problem, fick stämpelar i passen och så var i staden Lifford. Donegal var vårt nästa resmål, och kom dit på två lifter. Under tiden blev det ett fruktansvärt oväder med åska och hagelskurar.

Ifrån staden Donegal fick vi vandra en kilometer till vandrarhemmet Bay Hill (bilden) som låg spektakulärt vackert beläget på en udde invid havet. Ett trevligt vandrarhem med en kvinnlig föreståndare. Bodde själva i ett fyrbäddsrum. Tvättade mina kläder på kvällen och betalade en shilling extra för att få duscha.

23 juni 1970

Vi vaknade inte förrän 09:35. Åt min rispudding och sedan göra en enkel duty – torka diskbänken. Sedan lämnade vi Bay Hill 10:15 och tog oss in till Donegal. Skickade en filmrulle med post hem till Sverige.

Avskräckande busspris inget för oss

Därefter ut på liftarstråt igen med målet att nå Galway, men det såg länge illa med endast korta lifter och mycket väntan däremellan. Ballyshannon; Bandoran; Coloony.

En pensionerad polisman tog oss med på en vacker alternativväg men det tog ännu mer tid.

När klockan var 18 hade vi inte kommit längre än till Sligo och vi beslutade att ta en buss till Galway och klev på.

Men när vi fick höra priset, två pund 8 shilling, blev vi så förskräckta att vi hoppade av på nästa hållplats i Charlestown och återgick till liftandet. Och efter lång väntan fick vi så en drömlift med två killar som körde hela vägen till Galway, 8 mil.

Framme i Galway fick vi veta att vandrarhemmet låg 1,5 mil utanför stan. Vi gick till bussstationen för att se om det fanns någon buss dit, men stationen hade stängt och ingen buss gick till vandrarhemmet. Då gick vi till en snacksbar/pub och drack te och åt mackor och såg på TV.

Nödgade ta in på Bed and Breakfast i Galway

Klockan 22:45 gav vi oss ut för att finna en sovplats under bar himmel, men det ösregnade, så vi fick släppa den tanken och stället ta in på en Bed and Breakfast (B&B) i Galway. Kostade en hel dagsranson pengar. Men det var en skön säng.

När vi tittade på TV på puben reflekterade jag över de skilda perspektiven på nyheter här jämfört med Sverige. Dagens största nyhet var en ministers avgång, detta tjabblade man om i 30 minuter. Därefter diskuterades det konservativa partiets syn på lag och ordning i ljuset av utnämningen av en mycket korkad styresman i Ulster (Nordirland). Först långt senare kom de mycket viktigare nyheterna om USA:s fortsatta bestialiska krig i Vietnam, Laos och Kampuchea.

24 juni 1970

Bankstrejk sedan två månader

Upp 10:15 och åt en jättefrukost. Gott, men det är sista gången vi bor så dyrt. Vandrarhemmen här på Irland kostar bara fyra shilling per natt. On the Road again. Vi behövde lösa in en check först då våra kontanter börjat ta slut. Gick först till Bank of Ireland, den var stängd. Så till Ulster Bank, också stängd. Vi frågade en man om det fanns någon öppen bank i stan. Då fick vi veta att det varit bankstrejk i två månader och den förväntas fortsätta i obegränsad tid. Vi blev förtvivlade och tänkte att vi kanske var tvungna att omedelbart ta oss upp till de sju grevskapen i Nordirland.

Men först gick vi till turistbyrån och där fanns ett anslag om att stadens motsvarighet till vår Lundabokhandel Gleerups löser in checkar mot en kostnad av tre pence per pund. Vi gick dit och jag löste in en check på 10 pund och var räddad från svältdöden.

Sedan började vi lifta. Idag gick det betydligt lättare än igår och vi kom planenligt till vandrarhemmet i Agadhoe nära Killarney klockan 19:30. På vägen passerade vi Gorf där vi fick lift med en gubbe och en liten flicka till Limerick. Där stannade vi en stund och besökte museet och turistbyrån. En skara ungar samlades runt oss och ville prata.

Lift med mjölkbil

Så åter iväg, fick en långlift till Castle Island, och ny lift till strax innan Killarney. Där lämnade vi stora vägen för vårt mål var vandrarhemmet i Agadhoe. Fick lift med en mjölkbil sista biten, oerhört trångt.

Då jag ligger sju skilling i underskott i för principen ett pund per dag har jag förutom frukost endast ätit två päron idag. Nå, sanningen är att på detta vandrarhem fanns ingen mat att köpa, och vi som var jättehungriga...

25 juni 1970

Upp klockan 8:30. Sopade golv och tömde sopspannen som duty. Började promenera mot Killarney, men fick genast lift med en kyrkogårdsvaktmästare och var snabbt inne i stan. Köpte en stor burk rispudding och åt det på en parkbänk.

När vi återupptog liftandet fick vi en rejäl långlift med tre tjejer i en trång Volkswagen. Lyckades stuva in oss plus våra ryggsäckar och for via Bantry och Dunmanway till Cork, dit vi kom klockan 12:45. Ganska tråkig stad. Besökte turistbyrån och letade efter något billigt matställe, men det var svårt. Till sist gick vi in på en bar och jag köpte en kvarts grillad kyckling med chips.

Från Cork valde vi att fara österut i riktning mot Dublin och vi hade tur med liftandet och kom fram till vandrarhemmet Mountain Lodge på vägen mellan Mitchelstown (Baile Mhistéala) på gaeliska och Cahir (Chathair). Ja, vi steg av vid stora vägen, därifrån var det en flera kilometer lång sträcka att gå på en mindre asfaltväg genom en skogspark.

Det var ett litet underbart beläget vandrarhem med 30 bäddar. Fick nyckeln dit av en kille vi mötte på vägen, för när vi kom fram var hemmet låst, och ingen föreståndare fanns på plats. Gick in och kokade te. Vi tillbringade hela kvällen i sällskapsrummet och snackade med tre tjejer från Glasgow och en kille från Dublin.

26 juni 1970

Gick upp till stora landsvägen och fick lift med en gubbe och två tjejer till närbelägna staden Cahir och sedan lifter till Conmel och Carrick on Suir. Fick där lift med en Mercedes med automatlåda till Waterford. Därifrån lift till New Ross, där vi handlade, åt lunch och sedan fick vänta länge på lift till Arklow.

Trevligaste vandrarhemmet

Det hade börjat regna och då fick vi en mycket vänlig generös liftgivare som tog en omväg för honom för att vi skulle komma hela vägen fram till vårt mål, vandrarhemmet i Avoca 53 kilometer söder om Dublin. Det blev det i särklass trevligaste hemmet på vår resa.

Blev mäktat förvånade när vi kom in och fick se häftiga målningar på alla väggar. Föreståndaren var skinhead, det vill säga snaggad mc-kille, och mycket trevlig. Han gillade Sverige. Det rådde en gemytlig stämning, vi drack te och åt mackor i köket och snackade med alla de andra gästerna. Gick inte till sängs förrän vid midnatt.

27 juni 1970

Svårt att komma vidare men kom fram till irländska huvudstaden Dublin på eftermiddagen. Vaknade i Avoca efter klockan 9 och fick vika filter som duty innan vi gav oss iväg. Det krävdes tre lifter – varav en med en veterinär – för att komma ut till stora vägen mot Dublin.

Två lifter till Dublin där vi genast tog oss till turistbyrån i centrum och därefter for med buss till vandrarhemmet. Det blev lång väntan där för att checka in ty en stor amerikansk grupp var före oss. Men med det avklarat och vi bäddat våra sängar och lämnat vårt bagage for vi åter ner till centrum. Först till huvudpostkontoret för att kolla Poste Restante och fann till min glädje ett brev från er.

Rullande visningar på biopalats i Dublin

Vi valde sedan att gå på bio, Savoy-biografen en föreställning av "*Virgin Soldiers*" i regi av **John Dexter** med start klockan 18:50. Biljetten kostade 6 shilling 6 pence. Filmen handlade om brittiska soldater i Malaya på 1950 talet. Den ökade min avsky för det militära systemet. Därpå följde en vacker naturfilm från Nya Zeeland och något märkligt, en filmad poplåt – "*Sailor and the Devil*", gjord av **Richard Williams** och **Errol Le Cain** och sedan reklamfilm. Som alltid på biografen här var det flott med heltäckande mattor, sköna fåtöljer, toaletter, glassförsäljning och restaurang. Dessutom ständigt rullande visningar. Har man betalt biljett kan man stanna där hela dagen...

Vi lämnade bion klockan 21 och beslöt att gå hem. Vi gick och gick men hamnade helt fel. Slutligen fann vi en man som kunde meddela att vi var tvungna att gå en mile för att korrigera kursen.

28 juni 1970

Blev bryskt väckta redan klockan 07:35. Fick sopa toalettgolvet som duty, och 09:30 lämnade vi vandrarhemmet och for in till centrum. Vi lämnade våra ryggsäckar på järnvägsstationen och funderade på vad vi skulle göra idag – sista dagen på Irland.

Fastnade för att besöka Moderna Konstmuseet. Det fanns en del enormt effektfulla fascinerande konstverk.

Strövade sedan runt i stan via slottet och Riksbanken till samma bar där vi ätit mat igår, nu grönsakssoppa för två shilling. Skulle sedan gå på Nationalmuseet med mängder av intressanta historiska föremål. På väg dit fastnade vi dock först i ett nöjescentrum med spelautomater.

Möte till stöd för Bernadette Devlin

15:30 gick vi åter till centrum för att delta i ett opinionsmöte till stöd för att fängslade unga nordirländska socialistiska politikern **Bernadette Devlin** skulle frigges.

Vi hade hört att hon höll på att utsättas för justitiemord. Hon valdes in i brittiska parlamentet 1969. Några månader därefter dömdes hon till 6 månaders fängelse efter att ha deltagit i slaget om Bogside i augusti 1969, vilket utgjorde inledningen till den blodiga konflikten i Nordirland. Dåvarande polisstyrkan på Nordirland begärde in stöd från den brittiska militären eftersom den sades ha svårt att skydda protestanter och katoliker från varandra.

Många upprörda talare krävde att irländska armén borde marschera in i Derry. Efteråt sedvanlig diskussion mellan kommunister och "vanliga" människor.

Frälsningsarmens härbärke för sista natten i Dublin

Efter mötet som jag fann mera intressant än Anders blev vi skilda åt ett tag. Jag minns inte hur det kom sig att vi checkade ut från vandrarhemmet på morgonen. Jättedumt eftersom vårt nästa projekt var att åka med färjan till Wales först imorgon. Var skulle vi bo i natt?

Vi gick till stationen och hämtade våra ryggsäckar, och efter besök på turistbyrån tog vi oss hela vägen till vandrarhemmet för att bo där en natt till. Men när vi i regnväder kommer dit klockan 18 står det massor av folk utanför och väntar. Visar sig att det mystiskt nog är stängt.

Vi väntade till klockan 19:30 då vi begav oss ner på stan. Detta sedan ett anslag satts upp med ett budskap om att Frälsningsarmén (*Salvation Army*) hade ett hostel (härbärke).

Vi tog oss dit och valde att bo där. En slö gubbe skrev in oss och vi fick små hytter att sova i, öppet nertill och upptill men med galler. Kostade 9 shilling 6 pence. Gick ut igen på kvällen och gick till samma bar vi besökt flera gånger för att dricka te. Tillbaka till härbärgets klockan 23. Fyllda av förväntan på morgondagens båtfärd i morgon.

LARS EKLUND

**Fortsättningen på liftarfärden genom Wales och England, se Resebrev 69
http://larseklund.in/resebrev/69_london-york1970.pdf**

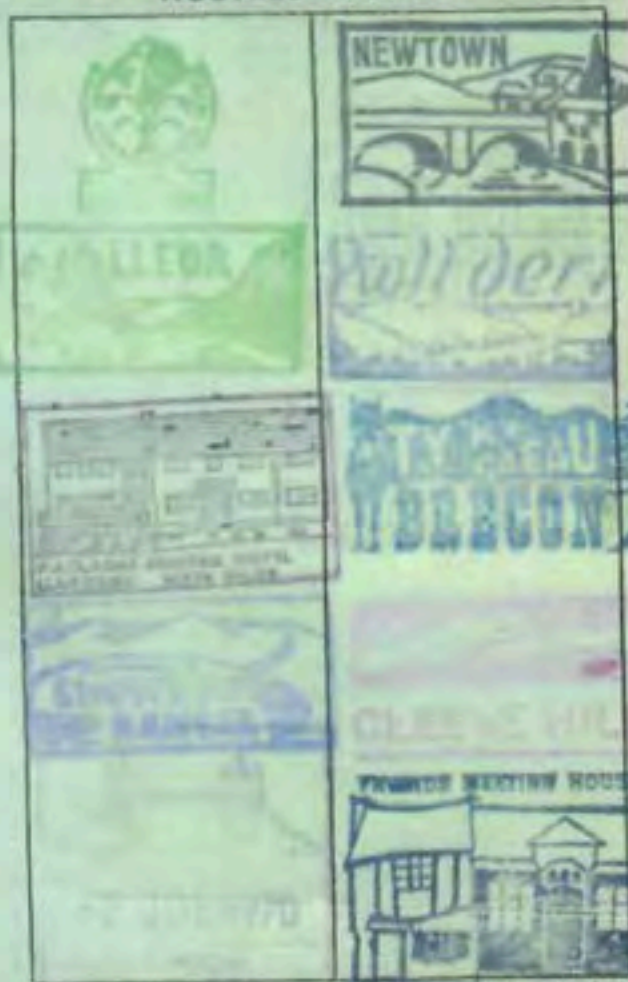

HOSTELS VISITED

New blanks for stamping obtainable from National or Regional Offices.

HOSTELS VISITED

New blanks for stamping obtainable from National or Regional Offices.

Nr 50444055

BE	DOE	4	TELE	V	STREET	[Handwritten Address]					[Handwritten Details]										
0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7
8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8
9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9

-3-- 00645

Windermere, Lake District

Första liften med Bob till Bradford, hembjudna till honom

Övernattning i det fria vid Keswick

Isle of Skye

